

Sidni Šeldon

PAKLENI PLANOVI

Prevela Tea Jovanović

Beograd, 2008.

*Ova knjiga
posvećena je vama*

Prvo poglavlje

Prvo što je Lesli Stjuart zapisala u svoj dnevnik bilo je:

Dragi dnevniče: Jutros sam upoznala čoveka za koga ću se udati.

Bio je to jednostavan, optimistički iskaz, bez i najmanjeg nagoveštaja dramatičnog lanca događaja koji će se uskoro dogoditi.

Bio je to jedan od onih retkih, srećno-slučajnih dana kada ništa ne može da pođe naopako, kada se ništa ne bi usudilo da pođe po zlu. Lesli Stjuart nije zanimala astrologija, ali tog jutra, dok je prelistavala novine, zapao joj je za oko Zolterov horoskop. Pisalo je:

LAV (23. JUL – 22. AVGUST).

MLAD MESEC OBAŠJAVA VAŠ LJUBAVNI ŽIVOT. SADA STE NA VRHUNCU SVOG LUNARNOG CIKLUSA. MORATE DA OBRATITE POSEBNU PAŽNJU NA JEDAN UZBUDLJIV NOV DOGAĐAJ U VAŠEM ŽIVOTU. VAŠ KOMPATIBILAN ZNAK JE DEVICA. DANAŠNJI DAN BIĆE VEOMA ZNAČAJAN. BUDITE SPREMNI DA UŽIVATE U NJEMU.

Budite spremni da uživate – u čemu? Zapitala se Lesli suvo. Današnji dan biće kao i svaki drugi dan. Astrologija je glupost, umni slatkiš za budale.

Lesli Stjuart bila je direktor za odnose s javnošću i propagandu u agenciji *Bejli i Tomkins* u Leksingtonu, u Kentakiju. Za to popodne imala je zakazana tri sastanka. Veoma značajan dan?

U kasnim dvadesetim, vitke, izazovne figure, Lesli Stjuart imala je uzbuđljiv, egzotičan izgled; sive, kose oči, visoke jagodice i meku kosu boje meda. Kosa joj je bila duga i imala je lepu jednostavnu frizuru. Jednom prilikom prijateljica joj je rekla: „Ako si lepa i imaš pameti i vaginu, možeš da poseduješ svet.“

Lesli Stjuart bila je lepa i imala je koeficijent inteligencije 170, a priroda se pobrinula za ostalo. Ali ona je svoj izgled smatrala za smetnju. Muškarci su joj stalno predlagali nešto ili je prosili, međutim malo njih se potrudilo da je zaista upozna.

Izuzimajući dve sekretarice koje su radile u agenciji *Bejli i Tomkins*, Lesli je bila jedina žena tamo. Bilo je zaposleno petnaestoro muškaraca. Lesli je bilo potrebno manje od nedelju dana da shvati da je inteligentnija od bilo kojeg od njih. To je bilo otkriće koje je odlučila da zadrži za sebe.

U početku, svaki od partnera, Džim Bejli, punačak, smiren muškarac u četrdesetim, i Al Tomkins, slabunjav i napet, deset godina mlađi od Bejlja, pokušao je da nagovori Lesli da ode s njim u krevet.

Odbila ih je veoma jednostavno: – Pitajte me još jednom, i daću otkaz.

Tako je stavila tačku na to. Lesli je bila previše dragocen radnik da bi je izgubili.

Prve nedelje na poslu, tokom pauze za kafu, Lesli je svojim kolegama ispričala jednu šalu.

– Tri muškarca naiđu na ženu genija koja im obeća da će svakom od njih da ispuni po jednu želju. Prvi muškarac reče: „Voleo bih da sam dvadeset pet posto pametniji.“ Genije trepnu, i čovek reče: „Hej, već se osećam pametniji.“

– Drugi muškarac reče: „Voleo bih da sam pedeset posto pametniji.“ Genije trepnu, i čovek uzviknu: „To je divno! Mislim da sada znam stvari koje ranije nisam znao.“

– Treći čovek reče: „Voleo bih da budem sto posto pametniji.“ Stoga genije trepnu, i čovek se pretvori u ženu.

Lesli je ispitivački pogledala muškarce za stolom. Svi su zurili u nju, nije im bilo zabavno.

Poenta shvaćena.

Veoma značajan dan koji je astrolog nagovestio počeo je u jedanaest sati tog prepodneva. Džim Bejli je ušao u Leslinu majušnu, skućenu kancelariju.

– Imamo novog klijenta – objavio je. – Želim da ti to preuzmeš.

Već je vodila više klijenata od bilo koga u agenciji, ali nije se protivila.

– Dobro – rekla je. – Šta je?

– Nije šta, već ko. Čula si za Olivera Rasela, naravno?

Svi su čuli za Olivera Rasela. Mesni advokat i kandidat za guvernera, lice mu je bilo na reklamnim plakatima širom Kentakija. Brilljantne pravničke prošlosti, smatran je, u trideset petoj, za najpoželjnijeg neženju u državi. Bio je u svim kontakt emisijama na velikim televizijskim stanicama u Leksingtonu i na popularnim lokalnim radio-stanicama. Upadljivo zgodan i atletske građe, crne, razbarušene kose, crnih očiju i toplog osmeha. Pratila ga je reputacija da je spavao s većinom žena u Leksingtonu.

– Da, čula sam za njega. Šta ćemo da uradimo za njega?

– Pokušaćemo da mu pomognemo da postane guverner Kentakija. Krenuo je ovamo.

Nekoliko minuta kasnije Oliver Rasel je stigao. Uživo je bio još privlačniji nego na fotografijama.

Kada je predstavljen Lesli, toplo se osmehnuo. – Čuo sam mnogo o vama. Toliko mi je drago što ćete vi da vodite moju kampanju.

Uopšte nije bio ono što je Lesli očekivala. Taj čovek je delovao umirujuće iskreno. Za trenutak, Lesli nije znala šta da kaže.

– Ja... hvala vam. Molim vas, sedite.

Oliver Rasel sede.

– Hajde da krenemo od početka – predložila je Lesli. – Zašto ste se kandidovali za guvernera?

– To je veoma jednostavno. Kentaki je divna država. Mi znamo da jeste, zato što živimo ovde, i u mogućnosti smo da uživamo u njenoj privlačnosti – ali veći deo zemlje misli da smo gomila brđana. Želim da promenim tu predstavu o nama. Kentaki ima da ponudi više nego neke druge države zajedno. Istorija ove zemlje počinje ovde. Imamo jednu od najstarijih kongresnih zgrada u Americi. Kentaki je ovoj zemlji dao dva predsednika. To je zemlja Danijela Buna i Kita Karsona i sudije Roja Bina. Imamo najlepši pejzaž na svetu – uzbudljive pećine, reke, plavičasta polja – sve. Želim da sve to otvorim ka ostatku sveta.

Govorio je s dubokim ubeđenjem, i Lesli je uhvatila sebe da je on veoma privlačni. Setila se astrološkog članka. *Mlad mesec obasjava vaš ljubavni život. Današnji dan biće veoma značajan. Budite spremni da uživate u njemu.*

Oliver Rasel je govorio:

– Kampanja neće uspeti ukoliko ne verujete u ovo koliko i ja.

– Verujem – rekla je Lesli brzo. Prebrzo? – Zaista se radujem ovome – dvoumila se za trenutak. – Mogu li nešto da vas pitam?

– Svakako.

– Koji ste horoskopski znak?

– Devica.

Nakon što je Oliver Rasel otišao, Lesli je ušla u kancelariju Džima Bejlja.

– Dopada mi se – kazala je. – Iskren je. Zaista ga je briga. Mislim da će biti dobar guverner.

Džim je pogleda zamišljeno. – To neće biti lako.

Ona ga pogleda, zbunjena. – Oh? Zašto?

Bejli slegnu ramenima. – Nisam siguran. Dešava se nešto što ne mogu da objasnim. Videla si Rasela na svim reklamnim plakatima i na televiziji?

– Da.

– Pa, to je prestalo.

– Ne razumem. Zašto?

– Niko ne zna zasigurno, ali ima mnogo čudnih glasina. Jedna od njih je da je neko podržavao Rasela, dajući sav novac za njegovu kampanju, a onda je iz nekog razloga najednom prestao da ga dotira.

– Usred kampanje koju je dobijao? To nema nikakvog smisla, Džime.

– Znam.

– Zašto je došao k nama?

– On zaista želi ovo. Mislim da je ambiciozan. I oseća da može nešto da promeni. Voleo bi da mu smislimo kampanju koja ga neće mnogo stajati. Ne može više sebi da priušti vreme na radiju niti mnogo reklamiranja. Sve što stvarno možemo da učinimo za njega jeste da ugovorimo intervju, proturimo novinske članke, takve stvari – on odmahnu glavom. – Guverner Adison troši čitavo bogatstvo na svoju kampanju. U poslednje dve nedelje, Rasel je skliznuo, po anketama. Šteta. On je dobar advokat. Često radi besplatno za javno dobro. I ja mislim da bi bio dobar guverner.

Te noći Lesli je napravila prvu belešku u svom novom dnevniku.

Dragi dnevniče: Jutros sam upoznala čoveka za koga ću se udati.

Detinjstvo Lesli Stjuart bilo je idilično. Bila je izuzetno inteligentno dete. Otac joj je bio profesor engleskog jezika na Državnom koledžu

u Leksingtonu, a majka domaćica. Leslin otac bio je zgodan čovek, otmen i intelektualac. Bio je brižan otac, i brinuo se za to da njegova porodica zajedno provodi odmore i zajedno putuje. Obožavao ju je. – Ti si taticina devojčica – govorio bi. Pričao bi joj kako lepo izgleda i hvalio je za njene ocene, ponašanje, prijatelje. U njegovim očima Lesli nije mogla da pogreši. Za njen deveti rođendan, otac joj je kupio lepu braon haljinu od somota sa čipkanim manšetama. Naterao bi je da obuče haljinu i pokazivao je svojim prijateljima kada bi došli na večeru. – Zar nije lepotica? – rekao bi.

Lesli ga je obožavala.

Jednog jutra, godinu dana kasnije, u deliću sekunde, Leslin divan život nestao je. Njena majka, lica umrljanog suzama, posela ju je: – Dušo, tvoj otac... nas je napustio.

Lesli najpre nije shvatila. – Kada će se vratiti?

– Neće se vratiti.

I svaka reč bila je oštar nož.

Moja majka ga je oterala, pomislila je Lesli. Žalila je majku zato što će sada doći razvod i borba za starateljstvo. Njen otac je nikada neće pustiti. Nikada. *Doći će po mene*, rekla je Lesli sebi.

Ali nedelje su prošle, a njen otac se nije javio. *Ne dozvoljavaju mi da dođe da me vidi*, zaključila je Lesli. *Majka ga kažnjava*.

Leslina starija tetka bila je ta koja je objasnila detetu da neće biti borbe za starateljstvo. Leslin otac zaljubio se u udovicu koja je predavala na univerzitetu i preselio se kod nje, u njenu kuću u Lajmstoun stritu.

Jednoga dana dok su bile u kupovini, majka joj je pokazala kuću. – Tamo žive – rekla je gorko.

Lesli je rešila da poseti oca. *Kada me vidi*, mislila je, *poželeće da se vrati kući*.

U petak, posle škole, Lesli je otišla do kuće u Lajmstoun stritu i pozvonila. Vrata je otvorila devojčica Leslinih godina. Imala je na sebi braon somotsku haljinu sa čipkanim manšetama. Lesli je zurila u nju, potpuno pometena.

Devojčica ju je gledala znatiželjno. – Ko si ti?
Lesli je pobešla.

Narednih godinu dana Lesli je posmatrala kako joj se majka povlači u sebe. Sasvim je izgubila interesovanje za život. Lesli je verovala da je „umiranje od slomljenog srca“ prazna fraza, ali je bespomoćno posmatrala kako joj majka postepeno kopni i umire, i kada su je ljudi upitali od čega joj je majka umrla, Lesli je odgovorila: – Umrla je od slomljenog srca.

I Lesli je odlučila da ne dozvoli da ijedan muškarac to uradi njoj.

Posle majčine smrti, Lesli se preselila kod tetke. Pohađala je srednju školu i diplomirala na Državnom univerzitetu Kentakija s najvišim ocenama. Na poslednjoj godini koledža, izabrana je za kraljicu lepote, i odbila je brojne ponude agencija za manekene.

Lesli je imala dve kratke ljubavne veze, jednu sa fudbalskim asom u koledžu, a drugu sa svojim profesorom ekonomije. Brzo su joj dosadili. Bila je pametnija od obojice.

Baš pre nego što je diplomirala, umrla joj je tetka. Lesli je završila školovanje i podnela molbu za posao u agenciji za propagandu i odnose s javnošću *Bejli i Tomkins*. Kancelarije su se nalazile u Vajn stritu u zgradi od cigle s bakarnim krovom i fontanom u dvorištu.

Džim Bejli, stariji partner, proučavao je Leslin rezime i klimnuo glavom. – Veoma impresivno. Imate sreće. Potrebna nam je sekretarica.

– Sekretarica? Nadala sam se...

– Da?

– Ništa.

Lesli je počela kao sekretarica, hvatajući beleške na sastancima, dok joj je mozak sve vreme prosuđivao i razmišljao o načinima da se poboljšaju reklamne kampanje koje su bile predlagane. Jednog jutra,

neki direktor je rekao: – Smislio sam savršeni logo za firmu *Rančo bif čili*. Na etiketi konzerve prikazaćemo sliku kauboja kako lasom hvata kravu. To upućuje da je govedina sveža i...

To je grozna ideja, pomislila je Lesli. Svi su zurili u nju i, na svoj užas, Lesli je shvatila da je progovorila glasno.

– Da li biste imali nešto protiv da to objasnite, mlada damo?

– Ja... – poželela je da je negde drugde. Bilo gde. Svi su čekali. Lesli je udahnula duboko. – Kada ljudi jedu meso, ne žele da ih podsećaju da jedu mrtvu životinju.

Usledila je neprijatna tišina. Džim Bejli je pročistio grlo. – Možda bi trebalo da još malo razmislimo o tome.

Sledeće nedelje, tokom sastanka o tome kako da se reklamira novi sapun, jedan od direktora rekao je: – Koristićemo pobednice izbora za najlepšu devojkicu.

– Izvinite – rekla je Lesli snebivajući se. – Verujem da je to već viđeno. Zašto ne bismo mogli da koristimo ljupke stjuardese iz celog sveta da pokažemo da je naš sapun univerzalan?

Na narednim sastancima muškarci su zaticali sebe kako se obraćaju Lesli tražeći njeno mišljenje.

Godinu dana kasnije bila je mlađi autor reklamnih tekstova, a dve godine nakon toga postala je direktor, baveći se i propagandom i odnosima s javnošću.

Oliver Rasel bio je prvi pravi izazov koji je Lesli imala u agenciji. Dve nedelje pošto je Oliver Rasel došao k njima, Bejli je predložio Lesli da bi možda bilo bolje da odustanu od njega, zato što on ne može da priušti sebi da plaća njihovu uobičajenu agencijsku tarifu, ali ga je Lesli ubedila da zadrži Rasela kao klijenta.

– Nazovi to radom za javno dobro – rekla je.

Bejli ju je za trenutak proučavao. – Dobro.

Lesli i Oliver Rasel sedeli su na klupi u Trajengl parku. Bio je prohladan jeseni dan, s blagim povetarcem koji je dolazio s jezera. – Mrzim politiku – rekao je Oliver Rasel.

Lesli ga je pogledala iznenađeno. – Ali zašto onda, pobogu...

– Zato što želim da promenim sistem, Lesli. Preuzeli su ga lobisti i korporacije koje pomažu da pogrešni steknu moć i onda njima upravljaju. Ima mnogo stvari koje želim da uradim – njegov glas bio je ispunjen strašću. – Ljudi koji vode zemlju pretvorili su je u klub starih momaka. Oni više brinu o sebi nego o ljudima. To nije u redu, ja ću pokušati da to ispravim.

Lesli je slušala Olivera kako priča, razmišljajući: *On može to da uradi*. Bio je tako očaravajuće uzbudljiv. Istina, nalazila je da je sve u vezi s njim uzbudjuće. Nikada se ranije nije tako osećala kada je u pitanju neki muškarac, i to je bilo podsticajno iskustvo. Nije imala načina da sazna kako se on oseća. *On je uvek savršen džentlmen, proklet bio*. Lesli se činilo da svaki čas ljudi prilaze njihovoj klupi da se rukuju sa Oliverom i da mu požele uspeh. Žene su Lesli streljale pogledom. *Sve su one verovatno izlazile s njim*, pomislila je Lesli. *Sve su one verovatno bile u krevetu s njim. Pa, to me se ne tiče*.

Čula je da se doskora viđao sa kćerkom jednog senatora. Zapitala se šta se dogodilo. *Ni to me se ne tiče*.

Nije bilo načina da se izbegne činjenica da je Oliverova kampanja išla loše. Bez novca da plaća osoblje, bez televizije, radija ili novinskih oglasa, bilo je nemoguće takmičiti se s guvernerom Kerijem Adisonom, čije su slike izgleda bile posvuda. Lesli je sredila da se Oliver pojavljuje na izletima kompanija, u fabrikama, i na mnogim društve-